

Шайновъ. Какво се забави онова старче! Тръбва да му е взела акъла,

(Отваря се вратата, влиза Мелезовъ)

Шайновъ. Е, какъ е господинъ Мелезовъ, бива ли е нашата гадателка?

Мелезовъ. (Засмѣль се лигаво) Убедихъ се, че съмъ се подмладилъ (шепна нѣщо на ухото му) Питяхъ се: азъ ли съмъ, не съмъ ли?

Шайновъ. (Весель) Разбира се, разбира се! Това е живота. И затова, не бива да се скъпи човѣкъ. Да си продължишъ живота съ четвъртъ вѣкъ и да имашъ енергията на младъ мъжъ — малко ли е?

Мелезовъ. Да, да! Убедихъ се (вади банкноти) Имаше да плащамъ за лѣкаря. Ето тѣзи. Остатъка после . . . Само да не забравите, да го питате за разслабването. Непременно. Защото знаеете: много е неприятно. Хайде сега до виждане.

Шайновъ. До виждане. (Излиза).

(Влиза Камбуровъ)

Камбуровъ. А това старче?

Шайновъ. Подмладяваме го (Почва да се смѣе). Само че гжбата му разслабила стомаха и разбирашъ, нали? (Брои паритѣ) Десетъ хилядарки! Нека разправятъ тонковцитѣ, че имало криза.

(Смѣятъ се и двамата)

Камбуровъ. Ти разбрали отъ Живкова за комедията?

Шайновъ. Да, да.

Камбуровъ. Това е една великолепна идея. Ще паднатъ доста пари. Ти ме удивлявашъ, бе Михаиле. Ако бѣше ходилъ въ Мад-